

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΔΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Διευθύνει ἀποστέλλονται ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματεσίου καὶ χαρτονομισμάτων

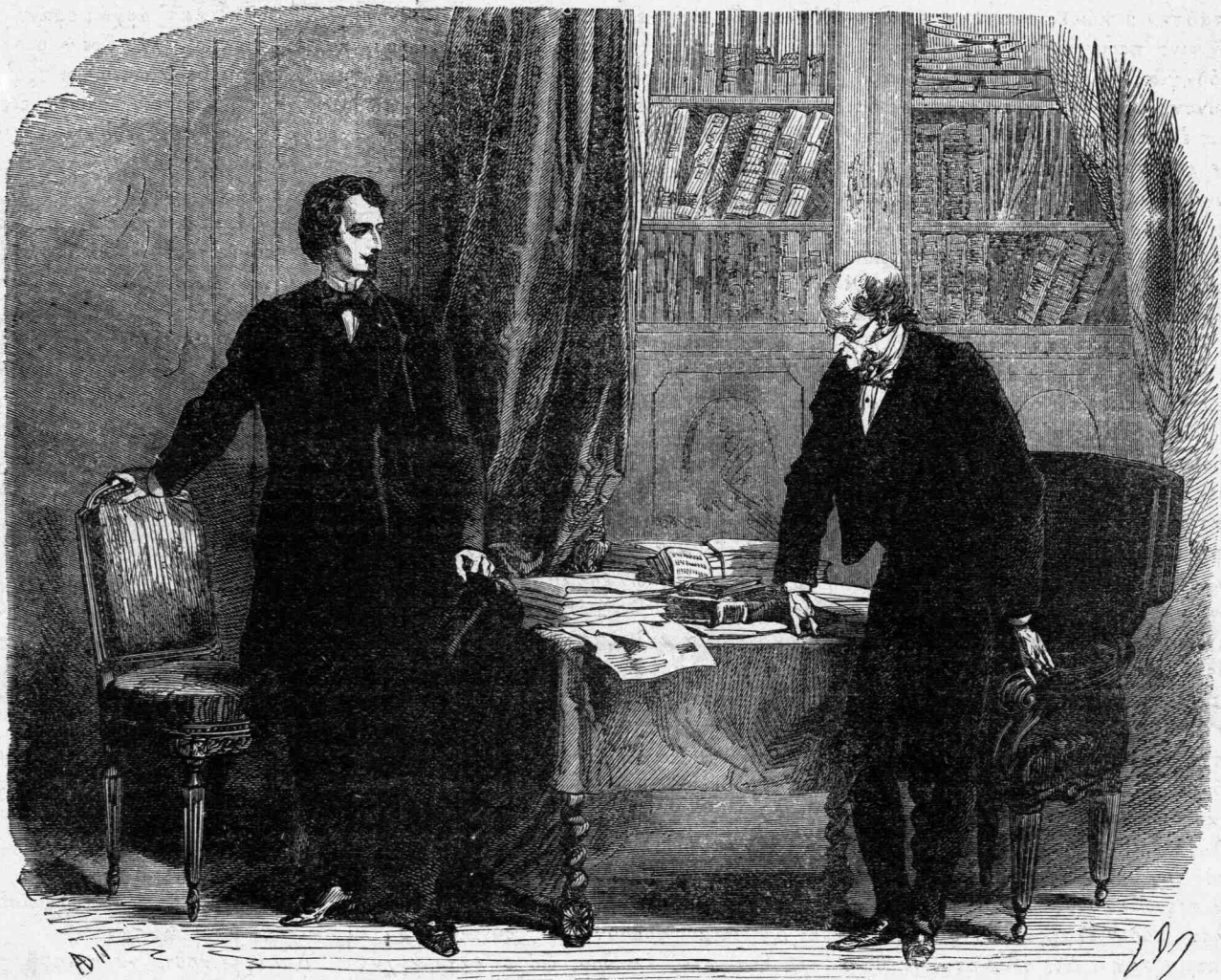
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐβίλλη Κέλλινς, μεταφράσις Χαρ. Ἀνίνου. (Συνέχ.). — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχ.). — Ἡ ΠΑΤΡΙΣ ΠΡὸ ΠΑΝΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ F. Diény.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἑπαρχίαις 6
Ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φρ. χρυσῶν 10. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΥΛΑΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ἡγέρθημεν ἀμφότεροι ταυτοχρόνως καὶ διὰ τῆς αὐτῆς κινήσεως. (Σελ. 150).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΒΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφράσις Χαραλάμπους Ἀνίνου

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Τὴν ἐπομένην νύκτα ἔμεινεν ἐν Λονδίῳ. Ἐσκόπει νὰ καταλύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα κατῴκει ἡ γηραιὰ παιδαγωγὸς τῆς κυρίας Κλαῦδ, ἀλλ' ἡ κυρία Βέζεϋ, ἡ τις ὑπῆρξεν ἡ στενοτέρα καὶ οἰκειότερα φίλη τῆς θανούσης, τοσοῦτον εἶχε ταραχθῆ ἐκ τοῦ λυπηροῦ συμβάντος, ὥστε ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐδίστασεν ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν λυπήσῃ ἐπὶ πλέον διὰ τῆς παρουσίας τῆς. Διὸ μεταβῆσα κατέλυσεν εἰς οἰκίαν

τινα ἐκεῖ που κριμένην, ἔνθα εὗρισκοντο δωμάτια μετ' ἐπίπλων ἐνοικιαζόμενα καὶ εἰς τῆς ὁποίας τὸν ἰδιοκτήτην θερμῶς συνέστησεν αὐτὴν ἡ ἑγγαμὸς ἀδελφὴ τῆς κυρίας Βέζεϋ. Τὴν ἐπαύριον διηυθύνθη εἰς τὸ φρενοκομεῖον κείμενον οὐ μακρὰν τοῦ Λονδίνου, πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος τὴν ἐδέχθη ἐν τῷ ἅμα.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐφάνη διατεθειμένος ὅπως τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ συγκοινωνήσῃ μετὰ τῆς ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν του πασχούσης· ἀλλ' ὅτε αὐτὴ τῷ ἔδειξε τὸ ὑστερόγραφον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κόμητος Φόσκου, ὅτε τῷ ὑπέμνησεν ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια ἦτο ἡ δε-

σποινὶς Χάλκομβ, περὶ ἧς ἐγίνετο ἐν τῇ ἐπιστολῇ λόγος, προσέτι δὲ ὅτι οὐσα στενὴ συγγενὴς τῆς κυρίας Κλαῦδ ἐνδιεφέρετο φυσικώτατα, ἕνεκα οἰκογενειακῶν συμφερόντων, νὰ βεβαιωθῇ εἰς τί συνέστατο ἡ παραφροσύνη τῆς Ἄννης Κάδερικ καὶ ποίαν σχέσιν εἶχε μετὰ τὴν ἀποθανοῦσαν ἀδελφὴν τῆς, τότε ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομείου μετέβαλεν ἦθος καὶ ἐπὶ τέλους ἀπέσυρε τὰς ἀντιρρήσεις του. Πιθανῶς συνησθάνετο ὅτι ἡ ἄρνησις ἐν ταιαύτῃ περιστάσει οὐ μόνον θὰ ἦτο αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν πράξις ἀπρεπῆς, ἀλλὰ θὰ συνεπήγετο σκάνδαλον ἐντὸς τοῦ καταστήματός του, ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ὑπολήψεώς αὐτοῦ.

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐσχημάτισε τὴν πεποιθήσιν ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομείου δὲν ἦτο ἐν γνώσει τοῦ μυστικοῦ τοῦ σίρ Πέρισβιλ καὶ τοῦ κόμητος. Ἦτο πρόδηλον τὸ τοιοῦτο, ἀφοῦ τῇ ἐπέτρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀσθενή. Ἐτέρα δὲ οὐχ ἦτον πειστικὴ ἀποδείξις ἦτο καὶ ἡ εὐκολία μεθ' ἧς προέβαιεν εἰς ἐμπιστευτικὰ ἀνακοινώσεις, ἃς πᾶς συνένοχος μετὰ προσοχῆς θ' ἀπέφευγεν.

Παραδείγματα χάριν, κατὰ τὴν προεισαγωγικὴν μεταξὺ τῶν δύο συνδιαλέξιν. ἐπληροφόρησε τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ ὅτι ἡ Ἄννα Κάδερικ ἤχθη ἐκ νέου εἰς τὸ κατὰστημα ὑπὸ τοῦ κόμητος Φόσκου τὴν 27 Ἰουλίου, μετὰ τὴν διαταγὴν τῆς καθεύρου αὐτῆς, εἰς ἣν ἐπισυνάπτοντο τ' ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ὁ κόμης προσήγαγε καὶ ἐπιστολὴν τινὰ περιέχουσαν τὰς ἐξηγήσεις καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ σίρ Πέρισβιλ Κλάυδ. Ὁ διευθυντὴς ὡμολόγηε ἀνευδοκίμως ὅτι δεχόμενος ἐκ νέου τὴν παλαιὰν αὐτοῦ πελάτιδα εἶχε παρατηρήσει εἰς αὐτὴν πολλὰς παραδόξους μεταβολάς. Τοιαῦται ἀλλοιώσεις ὅμως δὲν ἦσαν πρωτοφανεῖς, διότι καὶ ἄλλοτε τὰς εἶχε παρατηρήσει εἰς ἄλλα ἄτομα πάσχοντα τὰς φρένας. Οἱ ἀπολέσαντες τὸ λογικὸν συνηθέστατα διαφέρουσι τὴν μίαν ἐποχὴν ἀπὸ τὴν ἄλλην κατὰ τε τὴν ὄψιν καὶ τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα, ὅσον καὶ κατὰ τὰς ψυχικὰς διαθέσεις· ἡ δὲ κατὰστασις αὐτῶν, εἴτε ὁσάκις ἡ παραφροσὴν τείνει εἰς αὐξήσιν εἴτε ὁσάκις τείνει ἀπεναντίας εἰς ἐλάττωσιν, συντελεῖ κατ' ἀνάγκην, ὥστε νὰ ἐπέλθωσιν ἐν τῇ μορφῇ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐξωτερικοῖς γνωρίσμασιν αἱ ἀνάλογοι ἀλλοιώσεις. Ταῦτα ἔχων ὑπ' ὄψει, ἀπέδιδε τὴν δέουσαν ἐξήγησιν εἰς τὴν οὐσιώδη μεταβολὴν τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὰς χιμαϊρικὰς ιδέας ἐξ ὧν κατείχετο ἡ Ἄννα Κάδερικ, μεταβολὴν, ἣτις ὤφειλε βεβαίως νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τε τῆς μορφῆς καὶ τοῦ ἤθους αὐτῆς. Ἐν τούτοις ἐκάστοτε ἠπόρει τὰ μέγιστα διὰ τινὰς διαφορὰς, ἃς παρετήρει μεταξὺ τῆς ἄλλοτε δραπετευσάσης ἐκ τοῦ κατὰστημάτος τοῦ καὶ τῆς ἐκ νέου ἀχθείσης εἰς αὐτὸ φρενοβλαβοῦς. Αἱ διαφοραὶ ὅμως αὗται ἦσαν τόσον ἐλαφραί, ὥστε διέφευγον πᾶσαν περιγραφὴν. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποδείξῃ καμμίαν μεταβολὴν ὠρισμένην καὶ οὐσιώδη ὡς πρὸς τὸ ἀνάστημα, ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος, ὡς πρὸς τὴν χροιάν τοῦ προσώπου, τῆς κόμης, τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς πρὸς τὰ χαρακτηριστικά. Ἡ μεταβολὴ συνίστατο εἰς κᾶτι τι, οὐτινος εἶχε μᾶλλον ἀσυνείδητον αἰσθησιν ἢ γνῶσιν. Τέλος πάντων ἡ ἐξαιρετικὴ αὕτη περίστασις ἔφερεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς χαρακτηριστὰ τινὰ αἰνιγματώδη, καὶ τὸ νέον τοῦτο πρόβλημα ἐπῆρχετο μόνον πρὸς ἐπαύξεισιν πολλῶν ἄλλων ἀποριῶν.

Ἵπερβολικὴ θὰ ἦτο ἡ διαβεβαίωσις ὅτι ἡ συνδιαλέξις αὕτη συνετέλεσεν, ἔστω καὶ κατὰ μέρος, ὅπως προπαρασκευάσῃ τὸ πνεῦμα τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ ὡς πρὸς τὰ κατόπιν γενόμενα. Ἐνεποίησεν εἰς αὐτὴν ἐντύπωσιν λίαν σφοδράν. Ἠσθάνθη

ἐαυτὴν τοσοῦτον καταβεβλημένην ἐκ τοῦ βάρους τῶν μυστηρίων, ὥστε ἔκριεν ἀναγκαῖον ν' ἀναπαυθῇ ὀλίγον καὶ νὰ συνέλθῃ πρὶν ἀκολουθήσῃ τὸν διευθυντὴν εἰς τὸ μέρος τοῦ κατὰστημάτος, ὅπου ἦσαν περιορισμένοι οἱ πάσχοντες.

Πληροφορηθεῖσα ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἄννα Κάδερικ περιεπάτει κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐντὸς ἐνὸς τῶν εἰς τὸ κατὰστημα ἀνηκόντων περιβόλων. Μία τῶν φυλάκων προσεφῆθη νὰ ὀδηγήσῃ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, διότι ὁ διευθυντὴς εἶχε ἐμποδισθῆ ἐκ τυχαίου περιστατικοῦ ἀπαιτοῦντος τὴν παρουσίαν του· ὑπεσχέθη ὅμως ὅτι ἐμελλε νὰ συναντήσῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὸν περιβόλον τὴν ἐπισκέπτριαν ἣν ἐπεθύμει νὰ ὀδηγήσῃ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν της.

Ἡ φύλαξ ὠδήγησε τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ εἰς μέρος τι ἀπομεμονωμένον τοῦ κατὰστημάτος, ἄριστα διηρημένου, ἀφοῦ δὲ τῇ εἰδείξε διαφορὰ αὐτοῦ μέρους ἔκαμψεν ἀτραπὸν χλοερὰν, κεχαραγμένην ἐν τῷ μέσῳ δάσους δενδρυλλίων. Περί τὸ μέσον περιπόου τῆς ὁδοῦ ἐφάνησαν δύο γυναῖκες πλησιάζουσαι βραδεῖ βήματι. Ἡ φύλαξ εἰδείξε τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἴδου ἡ Ἄννα Κάδερικ, κυρία, ὁμοῦ μετὰ τὴν γυναῖκα ἣτις ἔχει ἐδικὴν ἐντολήν νὰ ἐπιτηρῇ αὐτήν. Αὕτη θὰ σὰς ἀπαντήσῃ εἰς ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε νὰ τὴν ἐρωτήσητε.

Ταῦτα εἰπούσα ἡ φύλαξ ἀπῆλθε πρὸς ἐκπλήρωσιν ἄλλων αὐτῆς καθηκόντων ἐν τῷ κατὰστηματι.

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ προέβαιεν ἀφ' ἐνός, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου αἱ δύο γυναῖκες ἐπλησίαζον. Ὅτε δ' εὐρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν μόλις δώδεκα βημάτων ἀπ' ἀλλήλων, μία τῶν δύο γυναικῶν ἐσταμάτησε διὰ μιᾶς, ἔτριψεν ἐπὶ τῆς ζένης ἐπισκεπτρίας ἐκπληκτον βλέμμα καὶ ἀπαλλαγεῖσα τῶν χειρῶν τῆς φύλακός της, ἣτις προσεπάθει νὰ τὴν κρατήσῃ, ὤρμησε καὶ ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Τότε ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἀνεγνώρισε τὴν ἀδελφὴν της, ἀνεγνώρισε τὴν ζῶσαν νεκράν.

Κατ' εὐτυχίαν μεγάλην συντελέσασαν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν κατόπιν ληφθέντων μέτρων, μόνη ἡ φύλαξ παρίστατο εἰς τὴν συνάντησιν ταύτην. Ἦτο γυνὴ νεωτάτη τὴν ἡλικίαν, τοσοῦτον δὲ συνεκινήθη ἐκ τοῦ θεάματος ἐκείνου, ὥστε κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη ποσῶς νὰ ἐπεμβῇ. Ὅτε καὶ αὕτη συνῆλθεν, ἐδέησε νὰ περιποιηθῇ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, ἣτις μὴ ἀντέχουσα εἰς τὴν σφοδρότητα τῆς συγκινήσεως, ἦν τῇ ἐνεποιεῖ τόσον ἀπροσδόκητος ἀνακάλυψις, ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις. Μετὰ δέκα ὅμως λεπτά, χάρις εἰς τὴν παρὰ τὸ δάσος καθαρὸν καὶ δροσερὸν ἀέρα, ὑποβοηθουμένη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ θάρρους καὶ τῆς δραστηριότητος τοῦ χαρκατηρός της, συνῆλθε καὶ ἀνέκτησε τὸ ἐπ' αὐτῆς κράτος ἀκούοντος, ὅπως ἐννοήσῃ μέχρι τίνος βαθμοῦ ἦτο ἀναγκαία ἡ ἀταραξία της διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀτυχοῦς ἀδελφῆς της.

Κατ' ἀρχὰς ἐπέτυχε τὴν ἀδειαν νὰ συνομιλήσῃ κατ' ἰδίαν μετὰ τῆς ἀσθενούς, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ ἐπιτηρῇ ἡ φύλαξ μακροῦθεν ἀμφοτέρως. Δὲν ἦτο κα-

τάλληλος ἡ στιγμή δι' ἐξηγήσεις καὶ ἐρωτήσεις, ἐχρειαζέτο πρὸ πάντων νὰ κάμῃ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ τὴν ἀδελφὴν της νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ παύνη, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς της τὴν ταχέειαν συνδρομήν, τὴν ἀμεστον ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς. Ἡ ἐλπίς ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ κατορθώσῃ ν' ἀποδράσῃ ἂν ἠκολούθει τὰς συμβουλὰς τῆς ἀδελφῆς της ἔσχυσε νὰ παύνη τὴν κυρίαν Κλάυδ καὶ νὰ κατὰστήσῃ αὐτὴν ἱκανὴν νὰ ἐννοήσῃ ποῦτον ἦτο τὸ καθήκον της. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐπέστρεψε μετὰ τοῦτο εἰς τὴν φύλακα καὶ ἐδώρησε πρὸς αὐτὴν ὅσα ἀργύρια ἔφερεν, ἧτοι τρεῖς λίρας, ἐρωτήσασα αὐτὴν πότε καὶ ποῦ ἠδύνατο νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτῆς κατὰ μόνας.

Ἡ φύλαξ κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἐκπληκτος καὶ δύσπιστος· πλὴν ὅτε ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ τὴν διεβεβαίωσεν ὅτι προὔτιθετο μόνον νὰ τῇ ἀποτεινῇ ἐρωτήσεις τινὰς ἡρεμον ἔχουσα τὸ πνεῦμα καὶ ὄχι τεταραγμένον ὅπως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἄλλως τε δὲ αἱ ἐρωτήσεις ἃς θὰ τῇ ἀπηύθυνε δὲν ἀντέκειντο πρὸς τὸ καθήκον αὐτῆς, συγκατετέθη νὰ δεχθῇ τὰ χρέματα καὶ ὤρισεν ὡς χρόνον τῆς συνεντεύξεως τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν ὥραν τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Τότε μόνον, μετὰ τὸ γεῦμα τῶν ἀσθενῶν, θὰ ἠδύνατο ν' ἀπουσιάσῃ χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ κανεὶς καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν ἐνταμώσῃ εἰς ὅπως οὖν παρὰ μέρων τινὰ χῶρον, ἔξωθεν τοῦ μεγάλου τεύχους, ὅπερ περιέβαλλεν ἀρκτικῶς τὸ κατὰστημα.

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ μόλις ἐπρόφθασε νὰ δεχθῇ τὴν συνέντευξιν καὶ νὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν της ὀλίγας λέξεις, ὑπισνουμένη ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ τῇ ἀνεκοίνωνεν εἰδήσεις, ὅτε ἀφίκετο ὁ διευθυντὴς τοῦ κατὰστημάτος. Παρατήρησεν οὗτος τὴν ταραχὴν τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ἣτις ὅμως ἐπροφασίσθη ἀποδοῦσα αὐτὴν εἰς τὴν συγκίνησιν, ἣν τῇ ἐνεποίησεν ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ θέα τῆς Ἄννης Κάδερικ. Ἀποχαριετίσασα ἀπῆλθε μόλις ἠδυνήθη, μόλις δηλαδὴ ἠσθάνθη τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος ὅπως ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τῆς ἀτυχοῦς ἀδελφῆς της.

Δὲν ἐχρειαζέθη νὰ σκεφθῇ πολὺ — ὅτε ἀνέκτησε πλήρη τὴν σκέψιν τοῦ λογικοῦ — διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι πᾶσα ἀπόπειρα πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ταυτότητος τῆς κυρίας Κλάυδ καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἀπελευθέρωσός της, διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ, θὰ συνεπῆγε καὶ ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας, διάστημα χρόνου, ὅπερ ἠδύνατο ν' ἀποβῇ ὀλέθριον εἰς τὸ λογικὸν τῆς ἀδελφῆς της, ἀρκούντως ἤδη τεταραγμένον ἐκ τῆς φοικτικῆς καταστάσεως εἰς ἣν τὴν ἔτριψεν ἀπαίσιος δόλος. Ὅτε ἐπέστρεψεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εἰς Λονδίνον εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει νὰ ἔλθῃ μετὰ τῆς φύλακος εἰς διαπραγματεύσεις περὶ τῆς ἀποδράσεως τῆς κυρίας Κλάυδ.

Μετέβη ἀμέσως καὶ ἀνεῦρε τὸν μεσίτην της καὶ δι' αὐτοῦ συνῆθροισεν ὄλον τὸ χρηματικὸν ποσὸν οὐτινος ἦτο κάτοχος καὶ

ὅπερ εἶχε διαθέσει εἰς χρεώγραφα, συμποσούμενα εἰς ἑπτακοσίας λίρας στερλίνας. Ἀπόφασιν ἔχουσα ἐν ἀνάγκῃ νὰ δώσῃ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ τὸν τελευταῖον αὐτῆς ὄβολόν, ἐπορεύθη τὴν ἐπομένην εἰς τὴν συμφωνηθεῖσαν συνέντευξιν, ὅπισθεν τοῦ τοίχου τοῦ φρενοκομείου, παραλαβούσα μεθ' ἑαυτῆς ὀλόκληρον τὸ ῥῆθρον χρηματικὸν ποσὸν εἰς τραπεζογραμμάτια.

Ἡ φύλαξ προσήλθεν ἐπίσης εἰς τὴν συνέντευξιν. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ προέβη εἰς τὴν ἀνακαίνωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς μόνον μετὰ πολλὰς προφυλάξεις, καὶ ἀφοῦ ἀπέτεινε μυρίας ἐρωτήσεις. Ἐμαθε τοιοῦτρόπως ὅτι ἡ φύλαξ, ἐπιφορτισμένη ἄλλοτε μὲ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀληθοῦς Ἄννης Κάδερικ, ἐθεωρήθη ὡς ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀπόδρασιν τῆς εἰρημένης ἀσθενοῦς— ἂν καὶ πράγματι δὲν ἠθύνετο ποσῶς διὰ τοῦτο— ἐτιμωρήθη δὲ δι' ἀπολύσεως ἐκ τῆς θέσεώς της. Τὴν αὐτὴν τιμωρίαν θὰ ὑφίστατο, προσέθετεν ἡ τὰς πληροφορίας ταύτας παρέχουσα, ἐὰν ἡ ὑποτιθεμένη ὡς Ἄννα Κάδερικ ἐδραπέτευεν ἐκ νέου ἐπομένως ἡ φύλαξ ἐνδιεφέρετο πολὺ νὰ μὴ χάσῃ τὴν θέσιν της, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον ἐπρόκειτο μετ' ὀλίγον νὰ νυμφευθῇ. Οἱ δύο μεμνηστευμένοι ἀνέμενον νὰ δυνηθῶσι πρότερον νὰ ἐξοικονομήσωσι διακοσίας ἢ τριακοσίας λίρας, ποσὸν ἀναγκαῖον εἰς αὐτούς, διότι ἐσκόπευον νὰ ἐπιχειρήσωσιν ὁμοῦ μικρὰν τινὰ ἐμπορικὴν ἐργασίαν. Ἡ φύλαξ εἶχε μισθὸν σχετικῶς καλόν, ἀποταμιεύουσα δὲ ὄβολόν πρὸς ὀβολὸν τὰς μικρὰς αὐτῆς οικονομίας ἠλπίζε ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἐπιθυμητὸν ποσὸν μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν.

Τοῦτο ἐχρησίμευσεν ὡς ἀφετηρία διὰ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ. Κατέστησε γνωστὸν εἰς τὴν φύλακα ὅτι ἡ ὑποτιθεμένη Ἄννα Κάδερικ συνδέετο πρὸς αὐτὴν διὰ δεσμῶν συγγενείας. Ὅτι ἡ κῆθειρις αὐτῆς εἰς τὸ νοσοκομεῖον προήλθεν ἐξ ἀπαισίου πλάνης. Μετὰ τοῦτο δὲ πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ ἐγείρῃ τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρησην, ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐξάγουσα ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου της τέσσαρα τραπεζογραμμάτια τῶν ἑκατὸν λιρῶν, τὰ προσέφερον εἰς τὴν φύλακα, ὡς ἀποζημιώσεις τῶν ἐνδεχομένων κινδύνων καὶ τῆς ἀπωλείας τῆς θέσεώς της, ἂν τυχὸν ἤθελεν ὑποστῆ ταύτην.

Ἡ φύλαξ ἐδίστασεν, ἀλλ' ἐξ ἐκπλήξεως, δὲν ἐπίστευεν ὡς πραγματικὴν τὴν τοιαύτην πρότασιν. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐπέμεινε ὅπως τὴν πείσῃ.

— Θὰ πράξῃτε ἀγαθὴν πράξιν, ἐπανελάβανεν. Θὰ συνδράμητε γυναῖκα ἀδικώτατα καταδικωμένην, ἀναξιοπαθοῦσαν καὶ δυστυχιστάτην. Πρὸς ἀνταμοιβὴν ἢ προῖξ σας ἰδοῦ εἶνε ἕτοιμος. Φέρετέ μου ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος σῶν καὶ ἀσφαλῆ τὴν γυναῖκα περὶ ἧς ἐνδιαφέρομαι καὶ ἀμέσως θὰ σὰς ἐγχειρίσω τὰ τραπεζογραμμάτια ταῦτα.

— Συγκατατίθεσθε νὰ μοὶ δώσητε μίαν ἐπιστολήν, ἠρώτησεν ἡ φύλαξ, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μοὶ γράφητε αὐτὰς ταύτας τὰς

λέξεις, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἐπιδείξω αὐτὴν εἰς τὸν μνηστῆρά μου, ὅταν μ' ἐρωτήσῃ πῶς ἐκέδοθα τὰ χρέη ταῦτα ;

— Θὰ φέρω μαζί μου τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοὶ ζητεῖς ἐτοίμην καὶ ὑπογεγραμμένην, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ.

— Πότε ;

— Αὐρῖον, χωρὶς ἄλλο.

Συνεφώνησαν τέλος ὅπως τὴν ἐπαύριον λίαν ἐνωρὶς θὰ ἐπέστρεφεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ θ' ἀνέμενε κεκρυμμένη ὑπὸ τὰ δένδρα διὰ νὰ μὴ φανῇ, φροντίζουσα οὐχ ἤττον νὰ μὲνῃ ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον εἰς τὸ ἀπόκεντρον παρὰ τὸν ἀρκτικὸν περιβόλον μέρος. Ἡ φύλαξ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ ἐκ τῶν προτέρων κατὰ ποῖαν ὄραν ἀκριβῶς ἔμελλε νὰ προσέλθῃ, διότι ὄφειλεν ἐκ φρονήσεως νὰ καιροφυλακτῇ τὴν εὐκαιρίαν καὶ νὰ ὀδηγηθῇ ἐκ τῶν περιστάσεων.

Ἀφοῦ συνεφώνησαν πάντα ταῦτα, ἀπεχωρίσθησαν.

Πρὸ τῆς δεκάτης ὥρας, τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εὕρισκετο εἰς τὴν θέσιν της μετὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τῶν τραπεζογραμμάτων, ἅτινα ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ. Ἀνέμενε πλέον τῆς μίας καὶ ἡμισείας ὥρας. Μετὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ φύλαξ ἐφάνη κάμπουσα ἐν τάχει τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου καὶ ὀδηγοῦσα ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν κυρίαν Κλάυδ. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἀμα συνητήθησαν ἐνεχειρίσεν εἰς τὴν φύλακα τὰ τραπεζογραμμάτια καὶ τὴν ἐπιστολήν. Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἦσαν ἤδη συνηνωμέναι.

Ἡ φύλαξ ἔσχε τὴν ἀξιεπαινον πρόνοιαν νὰ παρακινήσῃ τὴν κυρίαν Κλάυδ, ὅπως περιβληθῇ περιώμιον καὶ ῥίψῃ ἐπὶ τοῦ πύλου τῆς πέπλον, ἅτινα παρέλαβεν ἐκ τοῦ ἰδίου ἱματιοφυλακίου. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ τὴν ἐκράτησε μόνον ἐπ' ὀλίγον, ὅσον ἀπητεῖτο ὅπως ὑπαγορεύσῃ αὐτῇ στρατηγικὰ τι δι' οὐ θ' ἀπεπλανῶντο λαμβάνουσαι ἄλλοιαν διεύθυνσιν πᾶσαι αἱ ἔρευναι, ὅταν ἡ ἀπόδρασις ἤθελεν ἀνακαλυφθῆ ὑπὸ τῶν ἐν τῷ πύργῳ ὑπηρετούντων. Ἡ φύλαξ ὄφειλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ κατὰστημα, νὰ διηγηθῇ δὲ εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀκούσωσι τοὺς λόγους της αἱ συναδελφοὶ της ὅτι ἡ Ἄννα Κάδερικ τελευταίως ἐζητεῖ πληροφορίας περὶ τῆς μεταξὺ Λονδίνου καὶ Χαμφίαρ ἀποστάσεως· εἶτα ὄφειλε ν' ἀναμείνῃ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς καὶ ὅταν ἡ ἀπόδρασις ἔμελλεν ἀφεύκτως νὰ παρατηρηθῇ, νὰ καταστήσῃ αὐτὴ ἡ ἰδία γνωστὴν τὴν ἀπουσίαν της ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν της ἀσθενοῦς. Αἱ δὲ ἦσαν ἐρωτήσεις αὐτῆς περὶ Χαμφίαρ ἀνακοινοῦμεναι τῷ διευθυντῇ, θὰ ἐπειθον αὐτὸν ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀλλοφροσύνης καὶ ἐξακολουθοῦσα ἐπιμόνωσ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἦτο αὐτὴ ἡ κυρία Κλάυδ ἢ δραπέτις, θὰ ἐπέστρεψε βεβαίως εἰς Μπλάκ-ούατερ Πάρκ· ὥστε αἱ πρῶται ἔρευναι πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο θὰ ἐστρέφοντο.

Ἡ φύλαξ προθύμως συγκατένευσε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ σχέδιον τοῦτο, χάρις εἰς τὸ ὅποιον ἦτο πιθανότης νὰ μὴ διατρέξῃ ἄλ-

λον κίνδυνον, ἂν ἔμενον ἐν τῷ καταστήματι, πλὴν τῆς ἀπωλείας τῆς θέσεώς της, καὶ νὰ φανῇ τοιοῦτοτρόπως ὅπως ἀθῶα. Ἐπέστρεφεν ἀμέσως εἰς τὸ κατὰστημα, καὶ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἔσπευσε ν' ἀπέλθῃ μετὰ τῆς ἀδελφῆς της ἐν Λονδίῳ. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐπιβᾶσαι τῆς ἀμαξοστοιχίας τοῦ Κάρλιλ, ἀνευτινὸς ἐμποδίου ἢ ἀπροόπτου περιστατικοῦ, ἀφίκοντο τὴν ἑσπέραν εἰς Λίμμεριτζ.

Ἀπὸ τὸ μέσον τῆς διαρκείας τοῦ ταξιδίου των καὶ πέραν εὐρέθησαν μόναι ἐν τῷ βαγονίῳ καὶ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἠδυνήθη ν' ἀναζωπυρήσῃ τὴν διασεισθεῖσαν καὶ ἐξασθενησμένην μνήμην τῆς ἀδελφῆς της. Ἡ διήγησις τῆς φοβερᾶς ἱστορίας τοῦ κατ' αὐτῆς ἐξυφανθέντος δόλου, ἦν ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ παρ' αὐτῆς ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἐγένετο κατὰ τμήματα ἀσυνάρτητα πρὸς ἄλληλα μετὰ πολλῶν μεσολαβούντων χασμάτων. Ὅσον ἀτελής ὅμως καὶ ἂν εἶνε ἡ διήγησις αὕτη πρέπει νὰ τὴν ἀναγράψω ἐνταῦθα πρὶν κλείσω τὴν ἐπεξηγηματικὴν ἔκθεσιν τῶν ἐν Λίμμεριτζ διατρέξαντων.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀνεχώρησεν ἐκ Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ, ἡ πρώτη ἀνάμνησις τῆς κυρίας Κλάυδ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ ἀφίξιν της, ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Μεσημβρινοδυτικῷ Σιδηροδρόμου. Ἡμέλησε νὰ σημειώσῃ ἀκριβῶς τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀναχωρήσεώς της, ὥστε ἐδέησε νὰ παραιτηθῶμεν πάσης ἐλπίδος περὶ ὀρισμοῦ τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης ἡμερομηνίας, εἴτε διὰ τῆς μαρτυρίας τῆς κυρίας Κλάυδ εἴτε διὰ τῆς κυρίας Μίτσελσον.

Ὅτε ἡ ἀμαξοστοιχία ἔφθασεν εἰς τὸν σταθμόν, ἡ κυρία Κλάυδ εἶδε τὸν κόμητα Φόσκον ἀναμένοντα αὐτὴν. Παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ βαγονίου ταυτοχρόνως μὲ τὸν ὀδηγόν, ὅστις ἐπλησίασε διὰ ν' ἀνοίξῃ αὐτὴν. Οἱ ἐπιβάται ἦσαν πολυαριθμότεροι τοῦ συνήθους καὶ μεγάλη ἐπῆλθεν ἀταξία περὶ τὴν διαχώρισιν τῶν ἀποσκευῶν. Ἀνθρώπος τις ὅμως, ὃν εἶχε φέροι μεθ' ἑαυτοῦ ὁ κόμης Φόσκος, κατῶρθωσε νὰ παραλάβῃ τὰ κιβώτια τῆς κυρίας Κλάυδ, ἅτινα ἔφερον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ὀνόματός της. Κατόπιν ἀνεχώρησε μόνη μετὰ τοῦ κόμητος ἐντὸς τινος ἀμαξῆς, εἰς ἣν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἐπρόσεξε διόλου.

Ἀφοῦ ἐξῆλθε τοῦ σταθμοῦ, ἡ πρώτη ἐρώτησις ἦν ἀπηύθυνε ἦτο περὶ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Ὁ κόμης τῇ εἶπεν ὅτι ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς Κώμπερλανδ, διότι αὐτός, ὀριμότερον σκεφθεὶς, ἐθεώρησε κινδυνώδες τὸ νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῇ, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸσον μακρὸν ταξίδιον, χωρὶς ἀναπαυθῆ ἐπὶ τινος ἡμέρας.

Ἡ κυρία Κλάυδ ἠρώτησε κατόπιν ἂν ἡ ἀδελφὴ της εὕρισκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ ἀκριβῶς τίνα ἀπάντησιν ἔλαβεν· ἀπέμεινε μόνον εἰς τὸ πνεῦμά της σαφῆς ἡ ἐντύπωσις ὅτι ὁ κόμης τῇ εἶπεν ὅτι τὴν ὀδηγεῖ νὰ ἴδῃ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ. Ἡ κυρία Κλάυδ ἐγίνωσκε πολὺ ὀλίγον τὸ Λονδίον

ὥστε δὲν ἠδύνατο νάναγνωρίσῃ τὰς ὀδοὺς, δι' ὧν τότε διήρχοντο. Οὐχ ἤττον δὲν ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς δημοσίας ὁδοὺς, καὶ δὲν διήλθον διὰ τινος μέρους ἐξοχικοῦ. Ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησεν ἐντὸς δρομίσκου κειμένου ὀπισθεν πλατείας τινός. Εἰς τὴν πλατεῖαν ταύτην εὐρίσκοντο πολλὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, πολλὰ δημόσια κτίρια καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι. Συμφώνως πρὸς τὰς ἐνδείξεις ταύτας, ἄς μετὰ πολλῆς βεβαιότητος παρεῖχεν ἡ κυρία Κλάυδ, ἦτο φανερόν ὅτι ὁ κόμης Φόσκος δὲν ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν ἐν ἣ διέμενον, ἐν *Sair-Tzōrc-Goud*.

Εἰσῆλθον εἰς οἰκίαν τινὰ καὶ ἀνῆλθον εἰς δωμάτιον κείμενον εἰς τὸ πρῶτον ἢ τὸ δεύτερον πάτωμα. Ἡ ἀποσκευὴ ἐντοσούτω εἶχε κομισθῆ ἐκεῖ μετὰ πολλῆς σπουδῆς. Παιδίσκη τις ἤνοιξε τὴν θύραν· ἀνὴρ τις δὲ φέρων μέλαν γένειον καὶ ξένην ἔχων φυσιογνωμίαν εὐρεθείς εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῖς ὑπέδειξε μετὰ πολλῆς εὐγενείας πόθεν ἔπρεπε νάναβῶσιν. Ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς κυρίας Κλάυδ ὁ κόμης τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ δεσποινὴς Χάλκομβ εὐρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ καὶ ὅτι ἀμέσως ἔμελλε νὰ εἰδοποιηθῆ περὶ τῆς ἀφίξεως τῆς ἀδελφῆς τῆς. Τότε ὁ ξένος καὶ ὁ κόμης ἐξῆλθον, ἡ δὲ κυρία Κλάυδ ἀπέμεινε μόνη ἐντὸς τοῦ δωματίου πενιχρότατα διεσκευασμένου, ὅπερ ὡς φαίνεται, ἐχρησίμευεν ὡς αἰθουσα ὑποδοχῆς, ἔκειτο δὲ ἀντικρὺ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς οἰκιῶν τινων.

Ἄκρα σιωπῇ ἐπεκράτει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, δὲν ἠκούοντο ποσῶς βήματα ἀνερχομένων εἰς τὰς κλίμακας· εἰς μόνον κρότος ἔφθανε μέχρι τῆς ἀκοῆς τῆς κυρίας Κλάυδ, ἐφαίνετο δὲ προσερχόμενος ἐξ ὑποκάμφων φωνῶν ἀνδρῶν, ὁμιλούντων ὑποκάτωθεν αὐτῆς. Ὀλίγη παρήλθεν ὥρα ἀφ' ἧς εἶχεν ἀπομείνει μόνη, ὅτε ὁ κόμης ἐπέστρεψε πληροφορῶν αὐτὴν ὅτι ἡ δεσποινὴς Χάλκομβ ἀνεπαύετο κατ'ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀφυπνίσωσιν εἰμὴ ὀλίγον τι βραδύτερον. Ταυτοχρόνως μετὰ τοῦ κόμητος εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον κύριός τις Ἄγγλος, ὃν ὁ κόμης ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν κυρίαν Κλάυδ ὡς φίλον του.

Μετὰ τὴν ἀλλόκοτον ταύτην παρουσίαν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας, ὡς καλῶς ἐνθυμεῖται ἡ κυρία Κλάυδ, οὐδενὸς ὀνόματος ἐγένετο μνεῖα, ἀπέμεινε μόνη αὐτὴ μετὰ τοῦ ξένου, ὅστις ἐδείχθη μὲν εἰς ἄκρον ἀβρόφρων, ἀλλὰ τὴν ἐξέπληξε καὶ τὴν ἐτάραξε διὰ τινων παραδόξων ἐρωτήσεων, ἄς τῇ ἀπηύθυνε περὶ τῆς καταστάσεώς τῆς καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ὅπερ προσήλου ἐπ' αὐτῆς, ἐνῶ καιρῶ τῇ ἀπέτεινε τὰς ἐρωτήσεις ταύτας. Ἀφοῦ ἀπέμεινε μόνος μετ' αὐτῆς ἐπὶ τινας στιγμᾶς, ἔτερός τις ἄγνωστος, Ἄγγλος ἐπίσης, παρουσιάσθη εἰς τὴν κυρίαν Κλάυδ λέγων ὅτι καὶ αὐτὸς παρομοίως ἦτο φίλος τοῦ κόμητος Φόσκου. Ὡς ὁ πρῶτος τὴν παρετήρει καὶ αὐτὸς μὲ τρόπον παραδόξον καὶ τῇ ἀπέτεινε ἐρωτήσεις, ἄς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ, μὴ ἀποκαλέσας ὁμῶς

αὐτὴν κατ' ὄνομα καὶ ἀποσυρθεὶς καὶ αὐτὸς μετὰ τινας στιγμᾶς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἤρχισε νὰ φοβῆται τόσον δι' ἐαυτὴν καὶ διὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς, ὥστε τῇ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ν' ἀποτολυμῆ νὰ κατέλθῃ τὴν κλίμακα καὶ νὰ ζητήσῃ συνδρομὴν καὶ προστασίαν παρὰ τῆς μόνης γυναικὸς ἣν εἶδεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, παρὰ τῆς παιδίσκης ἣτις εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν.

Ἐνῶ ἠγείρετο ἀπὸ τῆς ἔδρας τῆς, ὁ κόμης εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιον.

Εὐθύς ὡς εἰσῆλθε, τὸν ἠρώτησε μετ' ἀνησυχίας πόση ὥρα ἀκόμη θὰ παρήρχετο πρὶν δυνηθῆ νὰ ἴδῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς. Κατ' ἀρχὰς ἀπήντησε δι' ὑπεκφυγῆς, ἔπειτα ὁμῶς ἠναγκάσθη νὰ τῇ εἴπῃ ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ δὲν ἦτο τοιαύτη οἷαν ἡ ἀδελφὴ τῆς ἐπόθει νὰ εἶνε· τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ μετὰ τινος ἀνησυχίας, βιασθεὶς ἐκ τῶν ἀλεπαλλήλων ἐρωτήσεων τῆς κυρίας Κλάυδ, ὁ τόνος δὲ τῆς φωνῆς καὶ τὸ ἦθος τοῦ κόμητος τοσοῦτον ἐξεφρόβισαν αὐτὴν, ἡ καλλίον, τοσοῦτον ἐπηύξησαν τὴν ὀδυνηρὰν ἀδιαθεσίαν ἣν τῇ ἐνέπνευσεν ἡ αἰνιγματώδης παρουσία τῶν δύο ἀγνωστων, ὥστε ἠσθάνθη ἐαυτὴν διὰ μιᾶς λιποθυμοῦσαν καὶ ἐζήτησε ποτήριον ὕδατος. Ὁ κόμης ἔδραμε εἰς τὴν θύραν, διέταξε νὰ φέρωσιν ὕδωρ καὶ ἐν φιαλίδιον περιέχον ἀμμωνιακὸν ἄλας, ταῦτα δ' ἐκόμισεν ὁ ἀνὴρ ὁ φέρων τὸ μέλαν γένειον. Τὸ ὕδωρ ὅπερ ἡ κυρία Κλάυδ, ἐδοκίμασε εἶχε γεῦσιν τόσον παραδόξον, ὥστε ἠσθάνθη ἀξαναμένον τὴν ἀδυναμίαν τῆς, ἀμέσως ἔλαβε τὸ φιαλίδιον, ὅπερ ἐκράτει εἰς χεῖράς του ὁ κόμης Φόσκος καὶ τὸ ὠσφράνθη. Πλὴν ἐν τῷ ἄμα τῇ ἐπῆλθε σκοτοδινίασις. Ὁ κόμης ἤρπασε τὸ φιαλίδιον ἐκφυγὸν τῶν χειρῶν τῆς, ἡ τελευταία δὲ συγκεχυμένη ἐντύπωσις ἦν ἐνεθυμεῖτο ἦτο, ὅτι ἐπλησίασεν αὐτὸς ἐκ νέου καὶ ἐκράτησεν ὑπὸ τὴν βῆνάν τῆς τὸ φιαλίδιον.

Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου αἱ ἀναμνήσεις τῆς καθίστανται συγκεχυμέναι, διακεκομμέναι, μὴ δυνάμεναι νὰ συμβιβασθῶσι μὲ καμμίαν πιθανὴν εἰκασίαν, ὅσον δὴποτε καὶ ἂν ἦτο αὕτη δεδικοιολογημένη.

Κατὰ τὰς ἀναμνήσεις τῆς ταύτας, ὀλίγον τι ἀργότερα, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν, συνελθούσα καὶ πραγματοποιοῦσα τὸ σχέδιον, ὅπερ εἶχε συλλάβει ἐν Μπλάκ-οὔατερ-Πάρκ, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Βέζεῦ, ἔπειν αὐτόθι τὸ τέιον καὶ διενευκτέρευσε. Ἡδυνάτει ἀπολύτως νὰ ὀρίσῃ κατὰ ποῖαν ὥραν, πῶς καὶ ἐν συνοδίᾳ τίνος ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας, ὅπου τὴν εἶχεν ὀδηγήσει ὁ κόμης Φόσκος. Ἐπέμεινε ὁμῶς δηλοῦσα ὅτι μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Βέζεῦ καὶ ὅτι αὐτόθι—τοῦτο δὲ ἦτο τὸ παραδοξότατον—τὴν ὑπῆρέτησε καὶ τὴν ἐβούηθη νὰ ἐκδυθῆ καὶ νὰ κατακληθῆ ἡ κυρία Ριοῦμπελ. Δὲν ἐνεθυμεῖτο εἰς τί περιεστράφη ἡ συνδιάλεξις τῆς μετὰ τῆς κυρίας Βέζεῦ, οὐδὲ ἂν εἶδεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἄλλα ἄτομα, ἐκτὸς τῆς ῥηθείσης κυρίας, οὐδὲ τίνι τρόπῳ εὐρέθη ἐκεῖ ἡ κυρία Ριοῦμπελ ἐπιτηδῆς,

διὰ νὰ τὴν ὑπηρετήτῃ ὡς θαλαμηπόλος. Ἡ ἀνάμνησις, ἣν διέσωζε περὶ τῶν κατὰ τὴν ἐπαύριον συμβάντων ἦτο ἔτι μᾶλλον ἀόριστος καὶ συγκεχυμένη καὶ δὲν εἶχε σχεδὸν βάσιν καὶ ἔννοιαν.

Ἐνεθυμεῖτο ἀόριστως ὅτι ἐξῆλθεν ἐφ' ἀμαξίης—δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ κατὰ ποῖαν ὥραν—μετὰ τοῦ κόμητος Φόσκου καὶ μετὰ τῆς κυρίας Ριοῦμπελ, ἣτις ἐφαίνετο πάλιν ἐκτελοῦσα χρεὴ ὑπηρετρίας Ἄλλὰ δὲν ἐνεθυμεῖτο οὔτε πότε οὔτε διατί ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τῆς κυρίας Βέζεῦ. Ἡ γνῶσις ἐπίσης πρὸς ποῖον μέρος διηυθύνθη ἡ ἄμαξα, καὶ ἂν ὁ κόμης καὶ ἡ κυρία Ριοῦμπελ εὐρίσκοντο μετ' αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς διηγήσεως ὑπάρχει χάσμα. Δὲν ἐνθυμεῖται καμμίαν αὐτῆς ἐντύπωσιν, ἔστω καὶ ἀσήμαντον. Δὲν δύναται νὰ ὀρίσῃ ἂν παρήλθε μία μόνη ἢ πολλαὶ ἡμέραι, πρὶν αἰφνιδίως ἀνκνήσῃ τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ τῆς, εὐρεθείσα εἰς μέρος ἄγνωστον, περιτοαχιζομένη ὑπὸ γυναικῶν, ἄς ἔβλεπε διὰ πρῶτην φοράν ἐπὶ ζωῆς τῆς.

Τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκετο ἦτο τὸ φρενοκομεῖον ἐκεῖ διὰ πρῶτην φοράν ἤκουσεν αὐτὴν καλουμένην διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἄννας Κάδερικ· ἐκεῖ—καὶ αὕτη εἶνε ἡ τελευταία ἀξιοσημείωτος περίστασις τῆς μυστρᾶς μηχανοραφίας—ἠδυνήθη νὰ βεβαιωθῆ ἰδίως ὁμῶς ὅτι ἔφερε τὰ ἐνδύματα τῆς Ἄννης Κάδερικ. Ἐγκαθιδρύουσα αὐτὴν εἰς τὸ κελλίον τῆς, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐν τῷ καταστήματι ἐγκαθειρζεῶς τῆς, ἡ φύλαξ ἢ βοηθοῦσα αὐτὴν νὰ ἐκδυθῆ, τῇ ἐδείξεν εἰς τὴν ἄκραν πάντων ἀνεξαίρετως τῶν ἱματίων τῆς, ἄνευ τινὸς ὀργῆς καὶ ἐν παντελεῖ ἡμερῖα, τὸ κεχαραγμένον ἐν αὐτοῖς ὄνομα.

—Κύτταξε, τῇ ἔλεγεν ἡ γυνὴ ἐκείνη, κύτταξε σὺ ἡ ἰδία μὲ τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ παρατήρησε τὸ ὄνομα σου γεγραμμένον ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων σου καὶ μὴ μοῦ ἐπαναλάβῃς εἰς τὸ ἐξῆς ὅτι εἶσαι ἡ κυρία Κλάυδ. Ἡ κυρία Κλάυδ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη, ἐνῶ σὺ εἶσαι ζῶσα καὶ ἀπολαύεις ἄκρας ὑγείας. Βέβητασε καλῶς τὰ ἐνδύματα σου· ἰδοὺ τὸ ὄνομα σου γεγραμμένον εὐκρινέστατα ἐπ' αὐτῶν δι' ἀρίστης μελάνης· θὰ τὸ εὐρῆς δ' ἐπίσης ἐφ' ὅλων τῶν παλαιῶν ἐνδυμάτων σου, ἅτινα διατηροῦνται ἐν τῷ καταστήματι· θὰ ἴδῃς γεγραμμένον εἰς αὐτὰ Ἄννα Κάδερικ εὐαναγνώστως, ὡς νὰ ἦτο διὰ τυπογραφικῶν χαρακτήρων...

Καὶ τῷ ὄντι εὐρε κεχαραγμένον τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἡ δεσποινὴς Χάλκομβ, ὅτε τὰ ἐξήτασε τὴν ἑσπέραν τῆς εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ ἀφίξεως τῶν.

Αὗται ἦσαν ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις, πᾶσαι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἀβέβαιαι, τινὲς δὲ καὶ ἀντιφατικαί, ἄς διηγήθη ἡ κυρία Κλάυδ, ἐρωτηθεῖσα μετὰ πάσης προφυλάξεως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ εἰς Κώμβερλανδ ταξιδίου. Ἡ δεσποινὴς Χάλκομβ ἀπέσχε νὰ ἐπιμείνῃ ἀποτεινούσα αὐτῇ ἐ-

ρωτήσεις, σχετιζομένως πρὸς τὰ κατὰ τὴν διαμονὴν τῆς ἐν τῷ φρενοκομείῳ συμβάντα· ἦτο πρόδηλον ὅτι ἡ διανοητικὴ κατάσταση τῆς ἀδελφῆς τῆς δὲν ἦτο ἀκόμη τοιαύτη ὥστε ν' ἀντέχη εἰς τὴν συχνὴν ἐπάνοδον ἐπὶ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐκείνης τῶν συμφορῶν ἐποχῆς. Ἦτο γνωστὸν ἐκ τῆς ἐκουσίας ὁμολογίας τοῦ διευθυντοῦ τοῦ φρενοκομείου, ὅτι εἶχεν εἰσαχθῆ εἰς αὐτὸ τὴν 27 Ἰουλίου. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου, ἡμέρας τῆς ἀπελευθερώσεώς τῆς, ὑπέστη αὐστηρὸν περιορισμὸν καὶ ἐπιτήρησιν· ἡ ταυτότης αὐτῆς ὡς Ἄννης Κάδερικ, εἶχεν ἐπισημότερα βεβαιωθῆ καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας, τῇ διημιφιστητήτῃ ἢ ἐλευθέρᾳ τοῦ λογικοῦ τῆς χρῆσις.

Δοκιμασία τοιαύτη βεβαίως θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ ταραξῆ διάνοιαν ἰσχυροτέραν τῆς ἰδικῆς τῆς καὶ κρᾶσιν εὐρωστοτέραν. Κανείς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ αὐτὴν ἀνευ σοβαρᾶς ψυχικῆς βλάβης.

Ἀφικομένη εἰς Λίμμεριτζ, μικρὸν πρὸ τῆς ἐσπέρας τῆς 15, ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐμφρόνως σκεπτομένη, ἀπεφάσισε νὰ μὴ πράξῃ τι ὅπως διεκδικήσῃ τὴν ταυτότητα τῆς κυρίας Κλάυδ πρὸ τῆς ἐπαύριον. Τῷ ὄντι τὴν πρωτὴν τῆς ἐπομένης ἡμέρας διηυθύνθη εἰς τὰ δωμάτια τοῦ κυρίου Φαίρλη, καὶ μετὰ πάσης τῆς ῥητορικῆς τέχνης, μετὰ τὴν προεισαγωγὴν ἢ ἐθεώρησεν ἀναγκαίαν, ἀνεκοίωσεν εἰς αὐτὸν σαφέστατα τὰ συμβάντα. Ἀφοῦ παρήλθεν ἡ πρώτη του ἐκπληξὶς καὶ ὁ πρῶτος του φόβος, ὁ σπάνιος ἐκείνος ἀνὴρ ὅλος ὀργίλος, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐγένετο θύμα ἀπάτης ὑπὸ τῆς Ἄννης Κάδερικ. Τῇ ὑπέμνησε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος Φόσκου καὶ ὅσα αὐτῇ ἢ ἰδία τῷ διηγήθη ἄλλοτε περὶ τῆς παραδόξου ὁμοιότητος, τῆς ὑφισταμένης μεταξὺ τῆς Ἄννης καὶ τῆς ἀποθανούσης ἀνεψίας του· ταυτοχρόνως ἀπεποιήθη ῥητῶς νὰ δεχθῆ, ἔστω καὶ μίαν μόνην στιγμὴν, μίαν ἐλεεινὴν παράφρονα, ἧς ἡ εἰσόδος εἰς τὴν οἰκίαν θὰ ἦτο ὕβρις πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην.

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἀφῆκε τὸν θεῖόν τῆς, κατεχομένη ὑπὸ σφοδρᾶς ἀγανακτικῆς· κατόπιν ὅμως, ἀφοῦ καλῶς ἐσκέφθη, ἀπεφάσισεν ὅτι πρὶν ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰς τὴν οἰκίαν του εἰσόδον εἰς τὴν ἀνεψίαν του, ὡς νὰ ἦτο ἡ τυχούσα ξένη, ὁ κύριος Φαίρλη ἔπρεπε νὰ τὴν ἴδῃ, τοῦλάχιστον ἐξ αἰσθήματος φιλανθρωπίας. Κατὰ συνέπειαν, χωρὶς ποσῶς νὰ τὸν προειδοποιήσῃ, ὡδήγησε πρὸς αὐτὸν τὴν κυρίαν Κλάυδ. Ὁ ὑπηρετῶν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ κυρίου Φαίρλη θεράπων, εἶχεν ἐντολὴν νὰ φυλάσῃ τὴν θύραν καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ εἰς κανένα τὴν εἰσόδον· ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ τὸν ἠνάγκασε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ διέλθῃ καὶ κρατούσα ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν ὡδήγησε μέχρι τοῦ κυρίου Φαίρλη.

Ἡ ἐπακολουθήσασα σκηνή, ἂν καὶ βραχυτάτη τὴν διάρκειαν, ὑπῆρξε τὸσον ὀδυνηρὰ, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ τὴν ἐκθέσω. Καὶ αὐτῇ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἀπέσχε νὰ διη-

γηθῆ αὐτὴν ἐν ἐκτάσει. Φθάνει νὰ εἴπω μόνον ὅτι ὁ κύριος Φαίρλη ῥητῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἀνεγνώριζε τὴν πρὸ αὐτοῦ εὐρισκομένην γυναῖκα. Εἰς τὴν μορφήν τῆς, εἰς τὸ ἦθος τῆς, οὐδὲν εὕρισκε τὸ παρακινεῖν αὐτὸν ν' ἀμφιβάλλῃ πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ ἀνεψία του ἐκοιμάτο τὸν αἰώνιον ὕπνον ἐν τῷ νεκροταφείῳ τοῦ Λίμμεριτζ, τέλος δὲ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἐπεκαλεῖτο τὴν προστασίαν τῶν νόμων ἂν πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἡμέρας δὲν ἀπεμακρύνετο ἐκ τῆς οἰκίας του ἢ γυνὴ ἢ δὲν ἐννοεῖ ποσῶς νὰ δεχθῆ.

Ἄν λάβῃ τις ὑπ' ὄψει τὸν συνήθη ἐγωισμόν, τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὴν ἀναίσθησίαν τοῦ κυρίου Φαίρλη, δὲν δύναται βεβαίως νὰ τὸν θεωρήσῃ ἔνοχον τὸσον ἀτίμου πράξεως, ὅτι δηλαδὴ ἀναγνώρισας τὴν ἀνεψίαν του, τὴν μόνην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του, προσεποιήθη ὅτι δὲν ἀνεγνώριζε καὶ ἀπεκήρυττεν αὐτὴν. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ μετὰ γενναιοφροσύνης, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀγχινοίας, ἠδυνήθη νὰ διαγνώσῃ μέχρι τίνος σημείου ἢ ἐπίδρασις τῆς προλήψεως ὁμοῦ μετὰ τοῦ φόβου ἐτάραξε καὶ ἐπεσκότισε τὴν κρίσιν τοῦ κυρίου Φαίρλη· καὶ οὕτως ἐξήγησε τὴν διαγωγὴν του. Πλὴν ὅτε δοκιμάσασα καὶ τοὺς ἐν τῇ ἐπαύλει θεράποντας ἀνεκάλυψεν ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀνευ ἐξαίρεσεως, ἐδίσταζον — διὰ νὰ μὴ εἴπω τι χειρότερον — νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι ἡ παρουσιαζομένη εἰς αὐτοὺς γυνὴ ἦτο πράγματι ἡ νεκρὰ αὐτῶν κυρία, ὑποπτεύοντες μᾶλλον ὅτι ἦτο ἡ Ἄννα Κάδερικ, ἧς ἡ θαυμαστὴ μετὰ τῆς κυρίας τῶν ὁμοιοτήτων πολλὰκις ἐγένετο θέμα ὀμιλίας, ἐδέησε νὰ συμπεράνῃ μετ' ἀκρας λύπης ὅτι ἡ ἐπέλθουσα ἔν τε τῇ μορφῇ καὶ τῇ συμπεριφορᾷ τῆς κυρίας Κλάυδ μεταβολή, ἔνεκα τῆς ἐν τῷ φρενοκομείῳ καθειρξέως τῆς, ἦτο πολὺ σοβαρωτέρα ἀφ' ὅσον κατ' ἀρχὰς εἶχεν ὑποθέσει. Τὸ ἀχρεῖον περὶ τοῦ θανάτου τῆς ψεῦδος δὲν ἠδύνατο ν' ἀνακαλυφθῆ οὐδ' εἰς τὴν ἔπαυλιν ἐκείνην ἔνθα ἐγεννήθη, ὑπὸ τῶν ἀτόμων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἔζησεν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον!

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦτο κρίσιμος ἡ κατάσταση δὲν ἐπέτρεπε ν' ἀπελπισθῆ μεθ' ὅλας τὰς περιστάσεις, ἧς προανέφερα.

Οὕτως, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ θαλαμηπόλος Φανὴ ἀπουσιάζουσα ἐκ Λίμμεριτζ ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ δύο ἡμέρας, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα αὐτῇ θ' ἀνεγνώριζε τὴν κυρίαν τῆς, διότι συνεχρωτίσθη πλέον παντὸς ἄλλου μετ' αὐτῆς καὶ διότι ἦτο ὀλοφύχως πρὸς αὐτὴν ἀφωσιωμένη. Τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο καλὴ ἀφετηρία. Ἡδύνατο ἐπίσης ἡ κυρία Κλάυδ νὰ μείνῃ κερυμμένη εἶτε ἐν τῇ ἐπαύλει εἶτε ἐν τῷ χωρίῳ, ἔως ὅτου ἡ ὑγεία τῆς ἤθελε καταστῆ ἀκμαϊότερα καὶ ὁ νοῦς τῆς ἐντελῶς γαλήνιος. Ἀφοῦ ἡ μνήμη λητουργοῦσα μετὰ περισσοτέρων ἐμπιστοσύνης, θὰ ἠδύνατο ν' ἀναφέρῃ ὡς πρὸς τ' ἄτομα, ἅτινα ἐγνώρισεν ἄλλοτε καὶ ὡς πρὸς τὰ συμβάντα τοῦ παρελθόντος, λεπτομερείας ἀκριβῶς τοιαύτας, οἷας δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ γινώσκῃ ὁ

ἐπιτηδειότατος τῶν ἀπατεώνων. Οὕτω δὲ ἡ ταυτότης, ἧτις δὲν ἠδυνήθη νὰ καταδειχθῆ ἀρκούντως ἐκ μόνου τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς, θὰ ἠδύνατο ν' ἀποδειχθῆ βραδύτερον χάρις εἰς τὴν ὠφέλιμον τοῦ καιροῦ πάροδον διὰ τῆς καταλληλοτάτης πασῶν μαρτυρίας τῶν ἰδίων αὐτῆς λόγων.

Πλὴν αἱ περιστάσεις ὑφ' ἧς εἶχεν ἀνακτῆσαι τὴν ἐλευθερίαν τῆς, καθίσταν ἄδύνατον τὴν εἰς τοιαῦτα μέσα καταφυγὴν. Αἱ ἔρευναι, αἱ ἐκ τοῦ φρενοκομείου προερχόμεναι, προσωρινῶς μόνον ἀποπλανηθεῖσαι ἐν Χαμφίαρ ἀναποφεικτικῶς ἔμελλον νὰ λάβωσι τὴν εἰς Κώμπερλανδ' διευθύνσιν. Τὰ ἄτομα, ἅτινα ἐξεπέμψθησαν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς δραπέτιδος ἦτο πιθανόν ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην νὰ φθάσωσιν εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ, ἔνεκα δὲ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως ἐν ἣ διετέλει τότε ὁ κύριος Φαίρλη, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ εὕρισκον ταῦτα πρόθυμον τὴν συνδρομὴν τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἐξουσίας του. Ἡ φυσικὴ μέριμνα ὑπὲρ τῆς προφανῶς ἀπειλουμένης ἀσφαλείας τῆς κυρίας Κλάυδ ἠνάγκασε λοιπὸν τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ νὰ παραιτήσῃ τὸν ὅν εἶχεν ἀναλάβει ἀγῶνα πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν δικαίων τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν παραλάβῃ καὶ νὰ ἀπέλθῃ μακρὰν τοῦ τόπου ἐκείνου, τοῦ καταστάτος τὸσον ἐπικινδύνου δι' αὐτὴν, τοῦ τόπου ἔνθα ἐγεννήθη καὶ διαρκῶς ἔζησεν.

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς ἦτο νὰ ἐπιστρέψωσι παραχρῆμα εἰς Λονδίνον· τοῦτο τῇ ἐφαίνετο ὡς τὸ κάλλιστον τῆς σωτηρίας μέσον. Εἰς τὴν ἀχανῆ ἐκείνην πόλιν πᾶν ἔχνος τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν θὰ ἐξηφανίζετο ταχύτερον καὶ ἀσφαλέςτερον παρὰ εἰς οἰονδήποτε ἄλλο μέρος. Δὲν ἦτο χρεῖα προπαρασκευᾶν, ἀποχαιρετισμῶν, ἀνταλλαγῆς τρυφερῶν καὶ ἐγκαρδιῶν λόγων. Τὸ ἀπόγευμα αὐτῆς ἐκείνης τῆς θλιβερᾶς ἡμέρας, 16 Ὀκτωβρίου, ἀφοῦ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἐνεψύχωσε τὴν ἀδελφὴν τῆς συστήσασα αὐτῇ νὰ καταβάλλῃ τελευταίαν θαρραλέαν προσπάθειαν, ἐξέκίνησαν μόναι, χωρὶς κανεὶς νὰ παρευρίσκηται κατὰ τὴν ἀναχώρησιν των διὰ νὰ ταῖς ἀποτεῖν μίαν φιλικὴν εὐχὴν, καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ βίβωσιν εἰς τὴν τύρβην τοῦ κόσμου ἀπεχαιρέτισαν διὰ παντὸς τὴν κατοικίαν, ἣν τὸσον ἠγάπησαν.

Εἶχον ἤδη ὑπερβῆ τὸν λόφον παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ νεκροταφεῖον, ὅτε ἡ κυρία Κλάυδ ἠθέλησε χωρὶς ἄλλο νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ βίβῃ τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρῆς τῆς.

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ προσεπάθησε νὰ τὴν ἀποτρέψῃ, ἀλλὰ τὴν φορὰν ἐκείνην, παρὰ τὸ σύνθηες, ἀπέτυχεν ἡ προσπάθειά τῆς. Ἡ Λαύρα ἔμεινεν ἀμετάπειστος. Εἰς τοὺς ἄχρους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἀπήστραψεν αἰφνίδιος φλόξ, ἧς ἡ λάμψις διεπέρασε τὸν καλύπτοντα αὐτοὺς πέπλον· οἱ ἰσχυροὶ δάκτυλοί τῆς ἐσφιγγον δι' ἰσχυροτέρας βραχυμῆδον νευρικῆς πίεσεως τὸν φιλικὸν βραχίονα, ἐφ' οὗ πρὸ ὀλίγου χαλύνως ἠρείδετο... Πιστεύω, πιστεύω ἐξ ὅλης καρδίας, ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἠνάγκαζε αὐτὴν κατ' ἐκεί-

νήν τὴν στιγμὴν νὰ ἐπιστρέψῃ, ἦτο τὸ θεῶν θέλημα ὅπερ, διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ, ἐξέλεγε τὸ ἀθώωτατον καὶ δυστυχέστατον ἄμα τῶν πλασμάτων.

Ἐπέστρεψαν λοιπὸν εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἡ πράξις αὕτη, ἡ τόσον ἀσήμαντος κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐπεσφράγισε καὶ τῶν τριῶν ἡμῶν τὸ μέλλον.

Γ

Αὕτη ἦτο ἡ ἱστορία τοῦ κπερλθοντος, ἡ τοῦλάχιστον ὅσων τότε ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν.

Ὅτε μοι ἀνεκοινώθη, δύο συμπεράσματα ἐπῆλθον εἰς τὸν νοῦν μου. Ἐν πρώτοις, χωρὶς νὰ διακρίνω καθαρῶς πάντα τὰ μέσα καὶ τὰ ἐλατήρια ἅτινα ἐτέθησαν εἰς κίνησιν, ἔβλεπον εἰς τί συνίστατο ἡ συνωμοσία, ἐνόουν ποῖα γεγονότα κατεσκόπευον καὶ ἀνέμενον μετ' ἄκρας προσοχῆς οἱ ἐργάται αὐτῆς, ποῖα ἦσαν αἱ περιστάσεις ἐξ ὧν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπωφεληθῶσι καὶ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἀτιμωρησίαν διαπραττοντες ἔγκλημα τολμηρὸν ὅσον καὶ πολὺ πλοκον. Τὸ βλέμμα μου δὲ διέκρινεν ἀκόμη τὰς λεπτομερείας, περιβλαλλομένας ὑπὸ μυστηριώδους σκότους, ἀλλ' ἐμάντευον, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ μὴ ἀμφιβάλλω ποσῶς, τὸ αἰσχρὸν ὄφελος ὅπερ ἠρύσθησαν ἐκ τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ τῆς Λευκοφόρου καὶ τῆς Λαύρας ὁμοιότητος. Προφανὲς ἦτο ὅτι ἡ Ἄννα Κάδερικ ἤχθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος Φόσκου ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Κλαῦδ καὶ ὅτι αὕτη κατέλαβεν ἐν τῷ φρενοκομείῳ τὴν θέσιν τῆς ἀποθανούσης, ἡ δὲ τοιαύτη ἀντικατάστασις εἶχε λίαν ἐπιτηδείως προπαρασκευασθῆ, ὅπως ἐξασφαλισθῇ τὸ ἔγκλημα, εἰς οὗ τὴν ἐπιτυχίαν συνήρησαν διάφοροι συνεργοὶ ὅλως ἀθῶοι· τοιοῦτοι ἦσαν ἀναμφιβόλως ὁ ἰατρός Γούδρικ καὶ αἱ δύο ὑπέρητρες, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομείου.

Τὸ δεύτερον συμπέρασμα ἀπέρρεε λογικῶς ἐκ τοῦ πρώτου. Ἡμεῖς οἱ τρεῖς δὲν ἔπρεπε νὰ προσδοκῶμεν χάριν παρὰ τοῦ κόμητος Φόσκου καὶ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ. Ἡ ἐπιτυχία τῆς δολορραφίας εἶχε ἐξασφαλίσει εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο κέρδος καθαρὸν ἐκ τριάκοντα χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν. Εἴκοσι χιλιάδες περιήρχοντο εἰς τὸν ἕνα ἀπευθείας καὶ δέκα χιλιάδες εἰς τὸν ἕτερον διὰ τῆς συζύγου του. Παρεκτὸς τοῦ συμφέροντος τούτου εἶχον καὶ πολλὰ ἄλλα ἀλλοίως φύσεως, ὅπως ἐμποδίσωσι ν' ἀνακαλυφθῇ τὸ ἀνόσιον ἔργον τῶν κανὲν μέσον δὲν θὰ παρημέλουν, δὲν θὰ ὡπισθοχώρουν ἀπέναντι οὐδεμιᾶς θυσίας, δὲν θ' ἀπετροπιάζοντο καμμίαν προδοσίαν, ἐὰν ἐπρόκειτο ν' ἀνακαλύψωσι τὴν κατοικίαν τῆς Λαύρας καὶ ἀποχωρίσωσιν αὐτὴν ἀπὸ τῶν μόνων φίλων οὐς ἐπὶ γῆς εἶχε, τῆς Μαριάννας δηλαδὴ καὶ ἐμοῦ.

Ἐπὶ τὴν ἐπίδρασιν τῆς συναισθήσεως τοῦ σοβαροῦ τούτου κινδύνου, ὅστις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠδύνατο νὰ ἐνσκήψῃ, ἐξέλεξα ὅσον τὸ δυνατὸν καταλληλοτέραν τὴν κατοικίαν μας. Προὔτιμησα τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Λονδίνου, διότι αὐτόθι

περιπλανῶνται εἰς τὰς ὁδοὺς ὀλιγώτεροι ἄεργοι παρατηροῦντες ἐκ περιεργείας τὰ συμβαίνοντα· προὔτιμησα συνοικίαν πενιχρὰν καὶ πολυάνθρωπον, διότι αὐτόθι οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες, ὧν ἐν τῷ μέσῳ θὰ ἐζῶμεν, θὰ ἠναγκάζοντο νὰ παλαιώσει δραστηριώτερον πρὸς τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας, ἔνεκα δὲ τούτου δὲν θὰ εἶχον χρόνον πολὺν διαθέσιμον καὶ ἐπιθυμίαν μεγάλην νὰ ἐπιτηρώσιν ἡμᾶς τοὺς ξένους, τοὺς ἀφικόμενους αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Τοιαῦτα κατὰ τὴν γνώμη μου, ἦσαν τὰ σπουδαῖα προτερήματα, τῆς ἐκλεχθείσης παρ' ἐμοῦ κατοικίας· πλὴν ἐκτὸς τούτων ὑπῆρχε καὶ ἕτερον τι οὐχ ἦττον οὐσιώδες. Ἡδυνάμεθα αὐτόθι νὰ ζῶμεν ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης, χάρις εἰς τὴν καθημερινὴν μου ἐργασίαν· ἠδυνάμεθα δὲ τοιοιουτρόπως νὰ χρησιμοποιῶμεν καὶ τὸν τελευταῖον ἡμῶν ὀβολὸν ὑπὲρ τῆς ἐπιχειρήσεώς μας, ἐπιχειρήσεως νομίμου κατὰ τῆς ἀτιμῆς ἐπιβουλῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ προσοχή μου πᾶσα ἦτο διαρκῶς ἐστραμμένη.

Ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος ἡ Μαριάννα Χάλκουβ καὶ ἐγὼ ἐκανονίσαμεν τὴν μέθοδον τοῦ νέου ἡμῶν βίου.

Εἰς τὴν οἰκίαν δὲν κατόικουν ἄλλοι ἐνοικιασταί, διὸ ἠδυνάμεθα νὰ εἰσερχώμεθα καὶ νὰ ἐξερχώμεθα, χωρὶς νὰ διερχώμεθα διὰ τοῦ ἐν τῷ ἰσογείῳ ἐργαστηρίου. Κατ' ἀρχὴν ἀπήτησα ὅπως, τοῦλάχιστον ἕως ὅτου ἤθελεν ἐπέλθει νέα τάξις πραγμάτων, οὔτε ἡ Μαριάννα οὔτε ἡ Λαύρα ἐξέρχωνται τῆς οἰκίας χωρὶς νὰ τὰς συνοδεύω ἐγώ, ὁσάκις δ' ἐγὼ ἤθελον ἀπουσιάζει ἐκ τῆς κοινῆς ἡμῶν κατοικίας, νὰ μὴ ἐπιτρέψωσιν εἰς κανένα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἰδιαιτέρα αὐτῶν δωμάτια. Μετὰ τὴν συστηματοποίησιν ταύτην, ἔσπευσα ν' ἀνεύρω παλαιὸν μού τινα φίλον ξυλογράφον ἔχοντα ἄφθονον πελατεῖαν, καὶ ἐζήτησα παρ' αὐτοῦ ἐργασίαν, προσθέτων ὅτι εἶχον λόγους ἰσχυροὺς νὰ διαμείνω ἄγνωστος.

Συνεπέρανεν ἀμέσως ἐκ τούτου ὅτι κατεδιωκόμην ὑπὸ δανειστῶν, μοι ἐξέφρασε τὴν συμπάθειάν του διὰ τῶν συνήθων ἐκφράσεων καὶ μοῦ ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι ἐξηρτάτο ἐξ αὐτοῦ ὅπως μὲ συνδράμῃ. Δὲν ἠθέλησα νὰ τὸν ἐξγαγῶ τῆς πλάνης του καὶ ἐδέχθην τὴν ἐργασίαν ἣν μοι προέτεινε. Ἐγίνωσκε καλῶς τὴν πεῖράν μου καὶ τὴν ἰκανότητά μου. Ἦμην ταχὺς καὶ ἐπιμελὴς εἰς τὴν ἐργασίαν μου καὶ τοῦτο κυρίως τὸν ἐνδιέφερον ὥστε τὰ κέρδη ἂν καὶ ἦσαν μέτρια ἐπῆρκον ἐν τούτοις εἰς τὰς ἀνάγκας μας. Ἀφοῦ ἐξησφαλίσθην ἐκ τοῦ μέρους τούτου, κατεθέσαμεν χρήματα, ἅτινα εἶχομεν ἡ Μαριάννα καὶ ἐγώ. Εἰς ἐκείνην ἀπέμενον ἐκ τῆς περιουσίας τῆς διακόσιαι ἕως τριακόσιαι λίραι στερλίναι, εἰς ἐμὲ δὲ ἄλλαι τόσαι περίπου ἐκ τῶν μισθῶν καὶ ἐκ τοῦ ἀντιτίμου ἐργασίας, ἅπερ εἶχον εἰσπράξει πρὶν ἀπέλθω ἐξ Ἀγγλίας. Ἀμφότερα τὰ ποσὰ ταῦτα συνενούμενα ἀπετέλουν πεντακοσίας περίπου λίρας στερλίνας. Κατέθηκα τὸ μικρὸν τοῦτο κεφάλαιον εἰς μίαν τράπεζαν, ὅπου ἔμελλε νὰ μὲνῃ

ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένον διὰ τὰς δαπάνας, τὰς ἀπαιτούμενας πρὸς ἐνέργειαν τῶν ἀποκρύφων ἐρευνῶν, ἃς ἐσκόπεον νὰ διοργανώσω, ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἐγὼ αὐτὸς ἐπιχειρήσω, ἐὰν δὲν εὕρισκόν τινα θέλοντα νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ὑπελογίσαμεν τὰ ἐβδομαδιαῖά μας ἐξοδα μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς αὐστηρότητος, καὶ δὲν ἠγγιζομέν ποτε τὸ μικρὸν μας κεφάλαιον, εἰμὴ ἂν ἐπρόκειτο περὶ τῆς Λαύρας καὶ τῶν ἰδιαιτέρων αὐτῆς ἀναγκῶν.

Τὴν οἰκιακὴν ἐργασίαν, ἣν ἔπρεπε ν' ἀναθέσωμεν εἰς ὑπέρητριν, ἂν ἐτολμῶμεν νὰ εἰσαγάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας ξένον ἄτομον, ἀπήτησε δικαιωματικῶς ν' ἀναδεχθῇ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ Μαριάννα Χάλκουβ.

— Πᾶν ὅ,τι χεῖρες γυναικεῖαι δύναται νὰ πράξωσι, μοι ἔλεγεν ἀπὸ πρωίας μέχρις ἐσπέρας, θὰ τὸ πράξωσιν αἱ ἰδὲ καὶ μοῦ.¹

Καὶ ἔτρεμον, ἐνῷ μοι ἔλεγε ταῦτα, αἱ χεῖρες ἐκείναι τεταμέναι πρὸς ἐμέ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἶχε διαδοθῆ ἡ φήμη, ὅτι ὁ δούξ δ' Ἀνζῆου εἶχεν ἀποστείλει ὑποδιοικητὴν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας, μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας ἐγνώσθη, ὅτι ὁ ὑποδιοικητὴς ἀφίκετο καὶ ὅτι ἐκαλεῖτο κόμης δὲ Μονσορώ.

Ἄγνωθ' διὰ τίνα λόγον τὸ ὄνομα ἐκεῖνο προσέβαλεν ἀπαισίως τὴν καρδίαν μου.

Παρήλθον ὀκτὼ ἡμέραι. Μίαν πρωίαν, τὰ δάση ἀντήχησαν ἐκ τοῦ κυνηγετικοῦ κέρατος καὶ τῶν ὑλακῶν τῶν κυνῶν ἔδραμον μέχρι τῶν κηλιδῶν τοῦ κήπου καὶ ἔφθασα ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν εἶδον διερχομένην, ταχεῖαν ὡς ἀστραπὴν καὶ καταδιωκομένην ὑπὸ τῶν κυνῶν, τὴν Δάφνην· τὰ δύο μικρὰ τῆς παρηκολούθουν αὐτῇ.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ἀνὴρ, ἐπιβαίνων μέλανος ἵππου, ὁ ὁποῖος ἔτρεχεν ὡς πετρωτός, διήλθεν ἐνώπιόν μου ὡς φάντασμα· ἦτο ὁ κύριος δὲ Μονσορώ.

Ἡθέλησα νὰ φωνάξω, ἠθέλησα νὰ αἰτήσω χάριν ὑπὲρ τῆς ἀτυχοῦς προστατευομένης μου, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἤκουσε τὴν κραυγὴν μου ἢ δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς αὐτὴν, παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τῆς θήρας.

Τότε, χωρὶς νὰ μεριμνήσω περὶ τῆς ἀνησυχίας, τὴν ὁποίαν ἠθελον προξενήσει εἰς τὸν πατέρα μου, ἐὰν ἠνῶει τὴν ἀπουσίαν μου, ἔδραμον πρὸς ὃ μέρος διητυθύνοντο οἱ θηρευταί· ἠλπίζον νὰ συναντήσω τὸν κόμητα ἢ τινα τῆς ἀκολουθίας του καὶ νὰ ἰκετεύσω αὐτοὺς νὰ πύσωσι τὴν καταδίωξιν, ἣτις ἐσπάρασσε τὴν καρδίαν μου.

Ἀπεμακρύνθη ἡμίσειαν λεύγαν, τρέχουσα, χωρὶς νὰ γινώσκω ποῦ ἔβαιον·

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλον 70.